

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.20.066/2021/8.

A tanács tagjai:

Dr. Bartal Géza a tanács elnöke

Dr. Cseh Attila előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia bíró

A felperes:

Felperes1 (Cím2)

A felperes képviselője:

ügyvédi iroda dr. Gőz Péter ügyvédcím9

Az alperes:

felperes2

Az alperes képviselője:

Dr. Mecseky László Márton ügyvéd (cím10)

A per tárgya:

Kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Alperes

A csatlakozó felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

helység1 Törvényszék 6.Gf.41.020/2020/8.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

helység1 Járásbíróság 8.G.40.058/2017/111.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes tulajdonát képező helység1 cím11 helyrajzi számú, valamint az alperes tulajdonát képező, iparvasútként nyilvántartott cím12 helyrajzi számú ingatlanok egymással szomszédosak. A cím12 helyrajzi számú alperesi ingatlannal szomszédos a szintén az alperes tulajdonát képező cím13 helyrajzi számú ingatlan.

[2] A felperesi ingatlanon egy használaton kívüli híddarupálya van kiépítve, amely 2013 szeptemberét megelőzően átnyúlt az alperes iparvasútként nyilvántartott ingatlanára.

[3] Az alperes 2013-ban a cím13 helyrajzi számú ingatlanán járműjavító műhelyt kívánt építeni. Az épület kivitelezésére vállalkozási szerződést kötött a cég1 Kft.-vel, amely gazdasági társaság és a cég2 Kft. vállalkozási szerződést kötött az épület alapozását előkészítő kézi földmunkálatok elvégzésére.

[4] Az alperes 2013. szeptember 17-én levélben értesítette a felperest, hogy az építkezés miatt a cím12 helyrajzi számú ingatlanon található darupálya szakaszt elbontja, tekintettel arra, hogy az építkezést akadályozza. Hivatkozott arra, hogy műszaki vezetője már ezt megelőzően, szeptember 2-án is tájékoztatta erről szóban a felperest, továbbá kifejtette álláspontját, miszerint a cím12 helyrajzi számú ingatlanon lévő darupálya szakasz a tulajdonát képezi.

[5] A cég2 Kft. 2013. szeptember 17-én elbontotta a híddarupálya öt pályatartó betonállványát, amely az alperes ingatlanán volt található, illetőleg az ingatlan feletti darupályarészt, öt feljáró létrát és kettő elektromos szekrényt. Ezen túlmenően a pályáról az alperesi ingatlanra lehúztak három futódarut. Az elbontott elemeket feldarabolásukat követően ismeretlen helyre szállították.

[6] A felperes a 2013. szeptember 18. napján kelt levelében felszólította az alperest a bontás abbahagyására és az okozott károk megtérítésére.

[7] Az alperes a később megismételt felszólításnak nem tett eleget.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[8] A felperes keresetében 13.500.000 forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés címén, a tulajdonában állt nagyértékű berendezések, daruszelvények, a híddaru sínpálya, valamint három futódaru megrongálására hivatkozva.

[9] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy az ingatlanán található építmények, betonoszlopok, darupálya és darulétesítmény az ő tulajdonában állt, mert azok az alperesi ingatlan alkotórészei, és azok tulajdonjogát az ingatlan megvásárlásával megszerezte.

Az első- és másodfokú ítélet

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével 4.230.780 forint és járulékai megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[11] Elsődlegesen a daruszerkezet tulajdoni helyzetét vizsgálta. A felperes által becsatolt, 1999. február 19-én kelt, az ingaltan korábbi tulajdonosa, valamint a felperes jogelődje közötti egyeztetésről készült jegyzőkönyv, számla és tanúvallomások alapján bizonyítottnak találta, hogy a felperes megvásárolta a darupályákat és a darukat, így azok 2013 szeptemberében a felperes tulajdonában álltak.

[12] Az elsőfokú bíróság tanúk meghallgatása alapján megállapította, hogy a darupályát, a betonoszlopokat, a rajta lévő kapcsolószekrényeket a cég2 Kft. bontotta el a munkavégzés során, és három daruszerkezetet is lehúztak az alperesi területre. A perben kirendelt igazságügyi műszaki szakértő kiegészített szakvéleménye szerint a daruszerkezet, illetőleg a pályák értéke 4.230.780 forint volt. Az elsőfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. §-a és 355. § (1) bekezdése alapján kötelezte

az alperest a felperes ezen összegű kárának kamatokkal együttes megtérítésére, ezt meghaladóan a keresetet alaptalannak ítélte.

[13] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezéssel élt.

[14] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes marasztalásának tőkeösszegét 3.700.400 forintra leszállította, ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[15] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen és helyesen mérlegelte, lényeges eljárási szabálysértés nélkül, helyesen állapította meg a tényállást, az abból levont jogi következtetéseit is túlnyomórészt helyesnek ítélte.

[16] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával és kifejtett indokokaival a híddarupálya és a daruk tulajdonjogának kérdését illetően. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem csupán az 1999. február 19-én kelt jegyzőkönyv alapján állapította meg a felperes tulajdonjogát, hanem széleskörű tanúbizonyítást is lefolytatott, melynek keretében értékelte név1 felszámolóbiztos, név1 ügyvéd és név2 tanúvallomását is. A jegyzőkönyv és a felperes által becsatolt számla tartalma alkalmas volt arra, hogy a tanúvallomásokkal együtt értékelve a bíróság a felperes tulajdonjogát megállapítsa.

[17] Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban a kérdésben is, hogy az alperes felelőssége a cég2 Kft. munkavégzéséért fennáll. Bár az alperes és a cég2 Kft. között szerződés nem jött létre, azonban az alperes a cég1 Kft.-vel kötött vállalkozási szerződést, a cég1 Kft. pedig a cég2 Kft.-vel, így a bontási munkák elvégzése során a cég2 Kft. az alperes megbízottjának minősült, amire tekintettel a Ptk. 350. § (1) bekezdése alapján az alperes felel a cég2 Kft. által a bontási munkák során harmadik személynek okozott kárért. Az alperes felelősség alóli mentesüléséhez annak bizonyítására lett volna szükség, hogy a megbízott megválasztásában, utasításokkal ellátásában és felügyeletében mulasztás nem terheli. Ezen bizonyítási kötelezettségének az alperes nem tett eleget. A meghallgatott tanúk vallomása alapján az volt megállapítható, hogy az alperes a bontási munkák során tevékenykedő vállalkozó, illetőleg alvállalkozó munkáját nem ellenőrizte.

[18] A másodfokú bíróság helyesnek ítélte továbbá az okozott kár értékének megállapítását is a beszerzett szakvélemény alapján.

[19] Ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól eltérően állapította meg az alperes kárfelelősségének mértékét. Rámutatott: míg az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a híddarupálya, illetőleg az azt tartó betonoszlopok – bár ténylegesen az alperes tulajdonát képező ingatlanon, illetőleg a fölött voltak megtalálhatóak –, valójában a felperes tulajdonát képezik, ugyanakkor figyelmen kívül hagyta azt a tény, hogy az alperes az ingatlant annak tartozékaival együtt vásárolta meg, amire tekintettel okkal feltételezte, hogy nemcsak az iparvágány, hanem a híddaru ingatlanon található elemei is a tulajdonába kerültek. Álláspontja szerint a perben bebizonyosodott, hogy a híddaru használaton kívül volt, azt sem a felperes, sem más birtokba nem vette, így az alperes egészen addig, amíg a bontási munkákat el nem kezdte, nem szerzett tudomást arról, hogy a híddarupályát a felperes is magáénak tekinti. Az alperes már a bontást megelőzően tájékoztatta arról a felperest, hogy az ingatlanán illetőleg fölött található híddarupályát el kívánja bontani. Ennek kapcsán utalt a felperes ügyvezetőjének, név3nak az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatára, miszerint az alperes részéről név4 többször jelezte a felperesnek a bontási szándékot, azonban arról nem nyilatkozott, hogy ez ellen a felperes bármikor is tiltakozott volna.

[20] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a darupálya bontása során úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható volt, mert az általa a saját telke tartozékának, így a saját tulajdonának tekintett híddarupálya bontásáról a bontásban érintett felperest tájékoztatta, és a bontás megkezdésekor nem volt arról tudomása, hogy a felperes a darupályaszakaszt saját tulajdonának tekinti, illetőleg, hogy a bontás ellen tiltakozna. Erre tekintettel úgy ítélte, hogy a betonoszlopok, a kapcsolószelektények és a híddarupálya bontásával okozott kárért az alperes a felperesnek nem tartozik felelősséggel.

[21] Ezzel szemben a három futódaru kapcsán kiemelte, azok korábban a felperes ingatlana fölött helyezkedtek el, az alperes az „aedificium solo cedit” elve alapján azokra tulajdonjogi igényt nem formálhatott, így az ezek lehúzásával és elszállításával okozott kárért felelősséggel tartozik. Erre figyelemmel a felperes részére fizetendő kártérítés összegét a három híddaru szakértői véleményben megállapított értékére szállította le.

A felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem

[22] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet annak hatályon kívül helyezése és elsődlegesen a kereset teljes elutasítása, másodlagosan az ügyben eljáró első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása érdekében.

[23] Az alperes arra hivatkozott, hogy megalapozatlan, okszerűtlen és iratellenes, ezáltal a Ptk. 97. § (1) bekezdését és 113. §-át sértő az eljáró bíróságoknak a bizonyítási eljárás eredményeként tett megállapítása, miszerint 2013 szeptemberében a híddarupálya és annak mozgó elemei a felperes tulajdonában álltak. Ezzel összefüggésben utalt a fellebbezésében megjelölt kúriai eseti döntésekre, valamint az általa az iratokhoz csatolt, 2004. november 25-én kelt adásvételi szerződésre, amellyel szerinte bizonyította, hogy az ingatlan-nyilvántartásban bízva, jóhiszeműen, ellenérték fejében szerezte meg a perben érintett című helyrajzi számú ingatlan tulajdonjogát. Hangsúlyozta: a szerződés 5. pontja kifejezetten rögzítette, hogy a vétel tárgya aképpen képezi a jogügylet tárgyát, ahogy áll, valamennyi alkotórészával és tartozékával. Kiemelte azt is, hogy a tulajdonjog megszerzése keretében az adásvétel tárgyát ténylegesen is birtokba vette, ezzel szemben a felperes a 3 lebontott darut, illetve a darupálya alperesi ingatlanra eső részét soha nem vette birtokba. Ennél fogva álláspontja szerint a jogerős ítélet a Ptk. 117. § (2) bekezdését és 365. §-át is sérti.

[24] Az alperes sérelmezte továbbá a másodfokú bíróság azon ténymegállapítását, miszerint a 3 daru korábban a felperes ingatlana fölött helyezkedett el, ő arra az aedificium solo cedit elve alapján tulajdonjogi igényt nem formálhatott, így ezek lehúzásával és elszállításával okozott kárért felelősséggel tartozik. A jogerős ítélet ezen rendelkezését szintén megalapozatlannak, iratellenesnek és okszerűtlennek, ezáltal a Pp. 163. §-át, 206. § (1) bekezdését, 221. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 97. § (1) bekezdését, 99. §-át, 104. § (2) bekezdését, 113. §-át, 339. § (1) bekezdését és 340. § (1) bekezdését sértőnek tartotta.

[25] Részletesen idézte és elemezte az elsőfokú eljárás során kihallgatott tanúk vallomásainak tartalmát, amelyekből azt tartotta megállapíthatónak, hogy a daruk tényleges elhelyezkedése bizonytalan maradt. A tanúvallomásokon túl rendelkezésre állt további bizonyítékok (videofelvétel, felperes nyilatkozatának tekinthető név5 szakértő szakvéleménye, fényképfelvételek) alapján szerinte a bizonyítékok mérlegelése útján a másodfokú bíróság nem juthatott volna arra a megállapításra, hogy mindhárom daru a felperes ingatlana felett helyezkedett el. E körben utalt az elsőfokú eljárás során kirendelt szakértő szakvéleményében található egyes ábrákra is. Összességében e körben az volt az álláspontja, a bizonyítékok mérlegelése alapján csak arra a megállapításra lehetett volna jutni, hogy mindhárom elbontott daru az alperesi ingatlanon helyezkedett el a bontást megelőzően, így azokra az említett elv alapján tulajdonjogi igényt formálhatott.

[26] Az általa elvégeztetett munkát az alperes jogszerű cselekménynek tartotta, amire tekintettel az elbontott daruk vonatkozásában jogellenes magatartása hiányában kárfelelőssége sem állapítható meg, így a jogerős ítélet a Ptk. 339. § (1) bekezdését is sérti. A felelősség alóli mentesülése vonatkozásában kifejtette, hogy fő- illetve alvállalkozója helyesen járt el, amikor nem vállalt olyan aránytalan kockázatot, amely esetleg balesetet idézhetett volna elő.

[27] Az alperes szerint a jogerős ítélet sérti továbbá a Ptk. 99. §-át és 104. § (2) bekezdését is, mert az abban foglalt megállapítás fenntartása azt eredményezné, hogy az előbbi jogszabályhely szerinti joga ellenére sem volt jogosult 2013 szeptemberében a tulajdonát képező cím12 helyrajzi számú ingatlan rendeltetésszerű használatára.

[28] Az alperes utalt a Ptk. 340. §-ának sérelmére is. E körben előadta, a híddaru létesítmény üzemszerű működése a 80-as években befejeződött, a darupálya évtizedeken át használaton kívül volt. A felperes semmilyen állagmegóvó, balesetveszélyes helyzetet megelőző intézkedést soha nem foganatosított, így a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében nem tett semmit, azaz nem úgy járt el, ahogyan az az adott helyzetben általában elvárható. Az említett jogszabályhely (1) bekezdés második mondata szerint nem köteles megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

[29] Az alperes kifogásolta továbbá a másodfokú bíróságnak a jogerős ítéletben tett azon megállapítását, miszerint az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen és helyesen mérlegelte, lényeges eljárási szabálysértés nélkül, helyesen állapította meg a tényállást. Érvelése értelmében a jogerős ítélet a Pp. 3. § (3) és (4) bekezdését, valamint 164. § (1) bekezdését sérti. Arra utalt, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul és jogellenesen zárta el a bizonyítás lehetőségétől azzal, hogy többszöri kérelme ellenére mellőzte név4 alperesi műszaki vezető tanúkénti kihallgatását, annak ellenére, hogy a beruházás során nevezett személy járt el. Kitért arra is, tanúbizonyítási indítványai előterjesztését követően az elsőfokú bíróság más tanúk meghallgatása iránti indítványnak helyt adott, amelyhez képest külön is sérelmezte az indítványozott tanú kihallgatásának mellőzését.

[30] A felperes csatlakozó felülvizsgálati „ellenkérelmet” (helyesen: kérelmet) terjesztett elő, amelyben – egyebek mellett – kérte, hogy a Kúria az alperes felülvizsgálati kérelmének ne adjon helyt, ezzel összefüggő indokait kifejtette. A Kúria a Pfv.6. sorszámú végzésével a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmét hivatalból elutasította.

A Kúria döntése és jogi indokai

[31] Az alperes felülvizsgálati kérelmének tartalmára tekintettel a Kúria előjáróban rögzíti a felülvizsgálati eljárás kereteit és jogi természetét.

[32] A felülvizsgálat szigorú eljárásjogi szabályok által szabályozott rendkívüli perorvoslat, amelyben kizárólag a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél által hivatkozott, konkrétan megjelölt jogszabálysértések vizsgálhatók. A felülvizsgálati kérelemben az azt előterjesztő félnek az álláspontja szerint a másodfokú bíróság által a jogerős ítélet – mint a felülvizsgálat tárgya [Pp. 270. § (2) bekezdés] – meghozatalakor elkövetett jogszabálysértéseket kell megjelölnie, ennek körében kötelező tartalmi elemként a megsértett jogszabályhelyeket, valamint annak kifejtését, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bekezdés].

[33] Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti [1/2016. (II.15.) PK vélemény 3. pontja és indokolása]. Ha a

fél a felülvizsgálati kérelmében több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell az előző pontban meghatározott tartalmi követelményekkel [felhívott PK vélemény 4. pontja]. Lényeges továbbá, hogy a jogerős ítélet csak a per tárgyát érintő körben vizsgálható felül (BH1998.288.II., BH2001.222.II.), csak olyan kérdésben támadható, amely az első- és a másodfokú eljárásnak is tárgya volt (BH1995.163., BH2001.172.II.). Azok a kérdések tehát nem lehetnek érdemi felülvizsgálat tárgyai, amelyeket a felek fellebbezésükben nem kifogásoltak.

[34] A fentieknek az alperes felülvizsgálati kérelme tekintetében több irányú jelentősége volt.

[35] Az alperes az elsőfokú ítélet elleni 116. sorszámú fellebbezésében, valamint annak 118. sorszámú kiegészítésében nem kifogásolta név4 tanúkenti kihallgatásának elmaradását, így ezt a kérdést, és az ezzel összefüggésben hivatkozott Pp. 3. § (3)-(4) bekezdései és 164. § (1) bekezdése sérelmét a felülvizsgálat nem érinthette.

[36] Ugyancsak nem volt tárgya az alperesi fellebbezésnek és kiegészítésének a helység1 cím12 helyrajzi számú ingatlan rendeltetésszerű használatának kérdése, ezért az ezzel kapcsolatban felhívott Ptk. 99. § és 104. § (2) bekezdése esetleges sérelme ugyancsak nem volt vizsgálható a felülvizsgálati eljárás során.

[37] Az alperes fellebbezése a károsult (itt: a felperes) kárenyhítési kötelezettségére sem tért ki, ezért a Ptk. 340. §-ával kapcsolatos hivatkozások sem voltak vizsgálhatók.

[38] Ugyanezen megítélés alá esett az adásvételi szerződés Ptk. 365. §-ával kapcsolatos hivatkozás is, amelyet az alperes fellebbezése szintén nem érintett.

[39] Az alperes érdemben vizsgálható felülvizsgálati hivatkozásai két kérdéskört érintettek.

[40] Egyrészt a felülvizsgálati eljárás részét képező 3 híddaru tulajdonjogi helyzetét, ezzel összefüggésben anyagi jogi oldalról a Ptk. 97. § (1) bekezdése, 113. §-a és 117. § (2) bekezdése sérelmét, továbbá eljárásjogi oldalról az eljáró bíróságok e kérdéskörrel összefüggő bizonyítékértékelési tevékenységét az említett híddaruk 2013 szeptemberi bontásakor fennállt pozíciójával összefüggésben, ennek keretében a Pp. 163. §-át, 206. § (1) bekezdését és 221. § (1) bekezdését.

[41] Másrészt az érdemben vizsgálható felülvizsgálati hivatkozások az alperes kártérítési felelőssége jogalapjának körében a Ptk. 339. § (1) bekezdését érintették, azzal, hogy – fellebbezésével ellentétben – az alperes felülvizsgálati kérelmében a kár összecszerűségét már nem kifogásolta.

[42] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[43] A felülvizsgálat eredményeként a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelemben megjelölt, érdemben vizsgálható okokból a jogerős ítélet nem jogszabálysértő.

[44] Az eljáró bíróságok helytállóan vizsgálták először a híddaruk – mint a felperes által állított károkozó cselekménnyel érintett dolgok – tulajdonjogának kérdését.

[45] E körben az alperes tulajdonjogi érvelésére, a Ptk. 97. § (1) bekezdésére, és az abban megfogalmazott „aedificium solo cedit” elvére tekintettel a Kúria mindenekelőtt a híddaruknak a dolgok fogalmi körén belüli minősülését rögzíti.

[46] A felülvizsgálattal érintett, perbeli híddaruk: ingó dolgok, azok nem minősülnek épületnek (aedificiumnak). Ezt maga az alperes is többször rögzítette 116. sorszámú fellebbezésében (annak 2., 3. és 4. oldalain), amihez képest következetlen és téves a hivatkozása az „aedificium solo cedit” Ptk. 97. § (1) bekezdésében megfogalmazott szabályára.

[47] Az alperes által hivatkozott elv a római jogtól kezdve – a Ptk.-t megelőző magyar magánjogon át, a Ptk. eredeti szabályozása szerint is – az idegen földön emelt épület tulajdonjogát rendezte, kifejezve az épület és a föld tulajdonjogának egységét. A Ptk. 1977. évi – majd 1991. évi – módosításai enyhítettek ezen az elven, lehetővé téve az idegen tulajdonban álló földön emelt épület jogi helyzetének rendezése érdekében az épületre külön tulajdonjog megszerzését azzal, hogy az épület tulajdonosának földhasználati jogot biztosítottak, ezzel ún. osztott tulajdont hozva létre a föld és az épület tulajdonosa között.

[48] Ez az elv azonban nem irányadó a nem vitásan ingónak minősülő perbeli híddarukra. Így a Ptk. 97. § és 113. § sérelme fel sem merülhet.

[49] Tekintettel a felülvizsgálati eljárásban érintett daruk ingó jellegére, semmilyen jelentősége nem volt azok 2013 szeptemberi térbeli pozíciójának, azaz annak, hogy a felperesi avagy az alperesi tulajdonban lévő ingatlanok fölött helyezkedtek-e el. Emiatt a felülvizsgálati kérelemben a tanúvallomások értékelésével összefüggésben kifejtett alperesi hivatkozás is irreleváns volt, amire tekintettel az e körben hivatkozott jogszabályhelyek [Pp. 163. §, 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés] sérelme nem állapítható meg.

[50] A jogerős ítélet nem sérti a Ptk. 117. § (2) bekezdését sem. Ez az anyagi jogi szabály a tulajdonjog megszerzéséhez az átruházásra irányuló szerződésen vagy más jogcímen kívül a dolog átadását is feltételül szabja, ami a Ptk. felhívott rendelkezése értelmében tényleges birtokbaadással, vagy más olyan módon mehet végbe, amely kétségtelenné teszi, hogy a dolog az átruházó hatalmából a tulajdonjog megszerzőjének hatalmába került.

[51] Az alperes ezzel összefüggésben azt kifogásolta, hogy a felperes a 3 lebontott darut soha nem vette birtokba, így részéről birtokbavétel nem történt, ennél fogva nem valósulhatott meg joghatályosan a tulajdonszerzés. A Kúria rámutat: ennek ellentmond az 1999. február 19-én kelt jegyzőkönyv (12. sorszámú felperesi beadvány melléklete) 2. oldal utolsó bekezdése, amely szerint: „Jelenlévő felek kijelentik, hogy ezzel a birtokba adást és az ehhez kapcsolódó vitás kérdéseket, a darupályák és a daruk megvásárlásának kérdését befejezettnek tekintik, egymással szemben további igényük nincs”. Az aggálytalan okirati bizonyíték szerint 1999-ben a felperes hatalmába kerültek a daruk (is), ezzel megvalósult azok birtokba vétele, így az alperes ezzel kapcsolatos felülvizsgálati hivatkozása alaptalan volt.

[52] Az alperes kártérítési felelősségének fennálltát az eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül állapították meg. A felperesi tulajdonú híddarukat az alperessel szerződéses viszonyban állt (al)vállalkozó bontotta el, ezzel okozati összefüggésben okozva a felperes vagyonának csökkenését, azaz kárát (tényleges vagyonszökkenés, *damnum emergens*). Erre tekintettel az alperes kártérítési felelőssége a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kétséget kizáróan fennállt, és felelőssége alól sikerrel nem mentette ki magát.

[53] Az alperes felülvizsgálati kérelmében az okozott kár összegszerűségét már nem vitatta, a felperes kárenyhítési kötelezettsége pedig a fentebb már írtak szerint nem volt vizsgálható a felülvizsgálati eljárás keretein belül.

[54] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság jogerős ítéletében jogszabálysértés nélkül kötelezte a 3 lebontott híddarúval összefüggésben okozott kár megtérítésére az alperest, ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[55] 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 97. § (2) bekezdés, 339. § (1) bekezdés

A döntés elvi tartalma

[56] Idegen ingó dologra nem vonatkozik az idegen földön emelt épület tulajdonjogával kapcsolatos, az 1959-es Ptk. 97. § (1) bekezdése szerinti szabály (*aedificium solo cedit elve*).

Záró rész

[57] Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles megfizetni a felperes – csatlakozó felülvizsgálati kérelmében foglalt – felülvizsgálati ellenkérelmével összefüggésben felmerült felülvizsgálati eljárási költségét, amelyet a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, valamint (5)-(6) bekezdései szerint, mérlegeléssel, a felperes jogi képviselője által kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányos összegben állapított meg.

[58] Az alperes a felülvizsgálati eljárási illetéket leróta, azt pervesztességére tekintettel viselni köteles, ezért arról a Kúriának nem kellett határoznia.

[59] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdésére figyelemmel tárgyaláson kívül bírálta el.

[60] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. június 3.

Dr. Bartal Géza s.k. a tanács elnöke, Dr. Cseh Attila s.k. előadó bíró, Dr. Magosi Szilvia s.k. bíró